

middagsmødet, at den Tone, hvori Undervisningsministerens Tale blev holdt, røbede en Overlegenhed, for ikke at sige et Overmod, som forekommer mig ilde anbragt, og ganske særlig er der nogle Bemærkninger, som er rettet til mig personlig, der forekommer mig at være noget mærkelige, hvis de skal tages alvorligt. Jeg ved naturligvis ikke, om den højtærede Undervisningsminister har sagt det som et Forsøg paa at være vittig, eller det er ment alvorligt. Men naar Ministeren bruger den S'ags Udtryk, som at man hørte et eneste lille Pip, der kom fra det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, eller, som der staar noget senere paa Spalte 1429 i Rigsdagstidenden, „heraf formodentlig det lille teologiske Gisp her i Salen“, saa vil jeg sige, at hvis det er ment som en humoristisk Bemærkning, glæder det mig at se, at der fra en Person, som jeg i øvrigt har Indtrykket af er fuldstændig blottet for Humor, gøres et Forsøg paa at give Medlemmerne her i Salen nogen Underholdning — og i saa Henseende kan man altsaa se med Anerkendelse paa dette Forsøg —, men jeg vil ønske, at den højtærede Undervisningsminister vil være heldigere med sine Morsomheder, næste Gang hun forsøger sig i den Retning. Men det er maaske et Udtryk for det, som der jo i al Almindelighed siges, at Undervisningsministeren ikke kan døje Teologer. Det er jo muligt, og det er beklageligt, man maa vænne sig til at omgaaes Mennesker af forskellig Art, og Livet byder nu en Gang, at man maa finde sig i, at der ogsaa eksisterer saadanne Væsener. I alt Fald, naar vi debatterer her i Salen, var det ønskeligt, at den højtærede Minister anvendte en Tone overfor Medlemmerne, som disse ikke behøvede at føle sig krænkede over, navnlig naar man selv er saa ømtaalig, som det viser sig, at den højtærede Minister er. Men jeg er bange for, at hvis Ministeren vedbliver paa denne Maade, vil hun ikke undgaa, at Pressen interesserer sig levende for hende, som den har gjort hidtil, som en Personlighed, der særlig egner sig til at skaffe andre Munterhed og Glæde.

Det, der gav Anledning til, at den højtærede Minister kom med disse Udtalelser, var en Kritik, jeg havde rettet mod Ministerens Embedsbesættelser. I den Anledning brugte Ministeren det mærkelige Udtryk, at „Kritikken er forstummet“, „der er nu en komplet Tavshed“, „min uangribelige Saglighed har tvunget til Tavshed“. Jeg ved ikke af, at der er Tavshed om det, tværtimod ved jeg, at der i vide Kredse er voksende Misstemning mod Ministerens Embedsbesættelser, selv om det maaske ikke

ligefrem daglig kommer frem i Pressen. Jeg ved ikke, om Ministeren fordrer, at man daglig skal skrive derom i Pressen, for at hun kan være klar over, at man ikke har glemt dette. Jeg ved heller ikke, hvorledes Ministeren stiller sig med Hensyn til Forstaaelsen af Udtrykket saglig, thi det er jo muligt, at der hersker en forskellig Opfattelse af dette Udtryk. Den Gang jeg i forrige Samling kritiserede en Embedsbesættelse af Ministeren, betonedede jeg stærkt, at man følte sig utryg ved, at saa mange Socialdemokrater blev foretrukket; det viste sig ved den Statistik, som Ministeren leverede over Embedsbesættelser, at det var fuldstændig rigtigt, at den overvejende Mængde af dem, der blev ansat, tilhørte dette Parti. Naturligvis, dette er ogsaa et sagligt Hensyn at tage for et socialdemokratisk Ministerium, og det er muligt, at det skal forstaaes paa den Maade. I saa Tilfælde forstaaer jeg nemlig bedre „min uangribelige Saglighed“.

Det, jeg særlig ankede over, da jeg sidst havde Ordet her, var imidlertid, at en Mand, som ikke havde andet end seminaristisk Uddannelse og ikke havde undervist i Religion, var blevet udnævnt til Religionslærer i Ranum, og det forekommer mig, at det Svar, Ministeren har givet i den Anledning, er ganske intetsigende. Selv om denne Mand, hvad der er mig bekendt, er meget velanskrevet som Lærer, er det notorisk, at han aldrig har undervist i Religion, og det turde dog være en Misforstaaelse af en Ministers Stilling til Embeder, naar man udnævner Personer, som kun har haft med Barneundervisning at gøre, til en Gerning, hvor de skal undervise voksne Mennesker. Ministeren udtalte ved den Lejlighed, at „det lille teologiske Gisp“ kom formodentlig af, at for første Gang var en Ikke-Teolog udnævnt til Religionslærer paa et Seminarium. I Forvejen var der udtalt, at vedkommende havde glimrende Vidnesbyrd som Lærer, hvilket jeg aldeles ikke betvivler; men det, jeg spurgte om, var, om vedkommende havde Forstand paa at undervise voksne Mennesker og Kendskab til den Undervisning i Religion, som der var Tale om, og da det er notorisk, at vedkommende ikke har undervist i Religion før og heller ikke i Seminarier, forekommer det mig, at min Kritik er fuldstændig berettiget. Og det er meget letsindigt af Ministeren at tro, at Kritikken er, som det altsaa hedder i Talen, tvunget til Tavshed ved „min uangribelige Saglighed“.

Endvidere omtalte den højtærede Minister i sin mærkelige Tale, hvordan der med Hensyn til Embedsmændene i Ministeriet